

PROLOOG

Aan de rand van Castle Knoll, 13 mei 1961

Haar naam was altijd te gewoontjes geweest, dacht ze terwijl ze naar het register van het huis van bewaring keek, dat voor haar lag in afwachting van haar handtekening. ‘Ellen Jones’ deed geen recht aan wie ze was of wat ze had gedaan. Die naam paste ook niet bij wat voor haar in het verschiet lag – wat ze van plan was te gaan doen. Datgene waarvan ze wist dat ze ermee weg moest komen.

Een strenge vrouw pakte haar rechterhand en duwde haar vingers een voor een in zwarte inkt om haar vingerafdrukken te nemen. Haar zakken werden geleegd en de kleine voorwerpen belandden in een kartonnen doos – een Zwitsers zakmes, wat munten, een verfrommeld papiertje met naam en adres van een advocaat erop en een grotendeels gesmolten zuurtje.

Ze hadden haar verteld dat ze werd ingesloten. Aangehouden, ingesloten, verhoord. Dat was de volgorde. Op het registratieformulier stond een aantal vakjes voor personalia. Ze had ze allemaal ingevuld, behalve het vakje met NAAM. Zo zag haar formulier er nu uit:

Naam:

Leeftijd: 16 jaar

Lengte: 1,63 meter

Gewicht: 57 kg

Haar: bruin

Kleur ogen: groen met bruine spikkeltjes

Adres: Ripple Lane 42, Castle Knoll

Haar linkerhand trilde toen die boven het laatste lege vakje bleef hangen. Ze had geen ID-bewijs bij zich en niemand die haar identiteit kon bevestigen of ontkennen. Ouders die een teleurgestelde zucht slaakten nadat de politie contact had opgenomen over haar arrestatie waren er niet en er was niemand die haar borg kon betalen. Ze zou nooit een goede advocaat kunnen inhuren als het tot een rechtszaak zou komen. Maar dat zou niet gebeuren, want ze was op heterdaad betrapt. Onschuldig pleiten was niet aan de orde. Toen ze hadden gevraagd of iemand anders haar had geholpen bij het plegen van het misdrijf had ze gelogen en gewoon nee gezegd.

Ellen moest bijna gniffelen, want wie dacht er nu aan om de gevangenis te gebruiken als middel om zichzelf opnieuw uit te vinden? In het dorp was haar ware naam natuurlijk bekend, zelfs bij de agenten die haar hadden aangehouden. Maar misschien lag dat nu allemaal achter haar. Ze zou gewoon de gevangenis in verdwijnen en er als iemand anders uit komen.

Het was het proberen waard.

Ze vroeg zich af waar de anderen waren. Laura Sparrow, bijgenaamd Birdy, en Eric Foyle. Eric was de enige van wie ze dacht dat hij haar misschien zou komen bezoeken als ze voor langere tijd achter slot en grendel zou belanden. Het was een rare gedachte: 'achter slot en grendel' gaf haar het gevoel dat ze een voorwerp was dat werd opgeborgen. Iets wat rondslingerde en in het juiste vakje van een efficiënt systeem moest worden teruggelegd. Ze stelde zich voor dat mensen de gevangenis in gingen als puzzelstukjes met scherpe randen en er afgerond uit kwamen, zodat ze terug in de geoliede machine konden worden gedrukt. Functioneel. Een onderdeel van de maatschappij. Ze rilde bij de gedachte.

Eric Foyle begreep haar; in hem brandde hetzelfde hevige vuur als in haarzelf. Ze wist dat hij haar niet aan haar lot zou overlaten; het zou wat hen tweeën betrof hier niet bij blijven. Ze hadden een toekomst.

Ze beet op haar lip, probeerde niet te huilen.

Want Ellen had het gevoel dat ze het eigenlijk wel verdiende hier te zijn. Het was allemaal haar idee geweest. Er was alleen niet goed over nagedacht. Toen ze zijn auto daar zo opvallend zagen staan, hadden ze besloten het er toch maar op te wagen. Iedereen wist van wie die auto was; niemand anders zou immers het lef hebben rond te rijden in een auto met zo'n opzichtige donkerpaarse kleur. Nog wel een Bentley ook. Echt iets voor een crimineel, zo'n donkerpaarse Bentley, en op het moment dat Ellen te weten was gekomen welk soort misdrijven de eigenaar pleegde, had ze gezworen alles te zullen doen wat in haar macht lag om hem aan te pakken.

Toen ze de auto had opgemerkt, die onbeheerd geparkeerd stond bij het benzinestation aan de lommerrijke weg drie kilometer buiten Castle Knoll, nam Ellen een impulsief besluit. Ze zei tegen Eric dat hij een verscholen oprit er vlak naast in moest rijden. De eigenaar was niet binnen om voor benzine te betalen, dat wisten ze al. Hij zou in de bouwvallige kroeg ernaast zitten. Eric maakte de kofferbak van zijn eigen auto open en Ellen pakte de bandenlichter eruit.

Ellens benen raakten verstrikt in de overhangende bosschages toen Eric en zij over het pad tussen de oprit en het benzinestation snelden. Het had geregend en langs haar schenen

streken roze pioenrozen, zwaar van de regendruppels. Met haar versleten tweekleurige veterschoenen en kniekousen voelde ze zich nog steeds een schoolmeisje, al had ze vorig jaar op haar vijftiende voortijdig de school verlaten. Ze kende haar roeping al en op school zou ze niets meer leren.

Er stonden geen klanten bij de bezinepompen en de pompbediende hield ergens een rookpauze. Het geluk was hun goedgezind, zo leek het althans. Eric keek haar aan met zijn ogen zo lichtblauw als vergeet-mij-nietjes, en schonk haar een geruststellende glimlach. Hij was een hartenbreker, Eric Foyle, en toch nam ze graag genoegen met een plekje in de rij.

Tegen een stel oude wioldoppen bij de deur van het benzinstation stond een koevoet en Eric spurtte ernaartoe, maar al hadden ze over niets anders dan hun blote handen beschikt, ze waren zo furieus dat ze ook daarmee flink wat schade zouden kunnen aanrichten.

Het eerste glas dat eraan moest was van de voorruit. Ellen stootte een strijdkreet van voldoening uit terwijl ze met de bandenlichter zwaaide. Het glas brak niet in scherven maar vormde een spinnenweb, dus sloeg ze keer op keer op dezelfde plek tot de voorruit het uiteindelijk begaf.

Eric had het met zijn koevoet op de banden gemunt; hij sloeg met het kromme eind ervan tegen het rubber in de hoop ze zo in stukken te scheuren. Evenmin als Ellen raakte hij ontmoedigd toen zijn eerste klap gewoon terugstuitte. Hij vond een zwakke plek, een ingesleten voor en hij bleef erop beuken tot de koevoet met een voldoening schenkend gesis in het rubber bleef steken.

Hij schopte met kracht een deuk in het metaal van een van de portieren. Hij gaf de carrosserie nog een aantal schoppen, waarna hij de zijkanten met de koevoet bewerkte, keer op keer. Er sprongen grote schilfers lak vanaf en het schrille geluid van het metaal maakte van Eric een soort middeleeuwse smid die wapens smeedde om mee ten strijde te trekken. Ergens tussen de eerste en de zevende of achtste klap brak hij een paar vingers.

Maar Ellen wist dat haar plan niet zou werken tenzij ze de motor te lijf zou gaan. Ze kende de bestemming van de auto en het was van het grootste belang dat die zijn eigenaar daar niet kon afleveren. Ellen liet de bandenlichter vallen en wrikte de motorkap open terwijl ze op haar knieën op de bumper balanceerde. Ze haalde haar Zwitserse zakmes uit haar zak en hield het in haar linkerhand terwijl ze op zoek ging naar die ene essentiële kabel. Eric had haar uitgelegd waar ze die kon vinden. Eerst trok ze aan de leidingen, aan alle rubberen slangetjes en draden die ze kon vinden. Ze rukte kabels van de accu los, scheurde koelwaterslangen stuk en draaide doppen los, die ze in de bosjes gooide.

Ellen wist toen dat ze zich nooit meer zo uitzinnig, zo doelgericht en krachtig zou voelen als toen ze daar op haar knieën de ingewanden van de auto van die man eruit zat te trekken.

Hoe triomfantelijk ze zich op dat moment ook voelde, ze hield haar hoofd erbij. Ze kwam onder de motorkap vandaan zodra ze de kabel die ze had gezocht had losgetrokken, waarna ze de motorkap verbazend zachtjes weer sloot. Drie resolute stappen en ze was terug aan Erics zijde, waarna ze de bandenlichter die ze had laten vallen van het wegdek pakte en ermee op de ruiten begon te timmeren.

Ze stopte zelfs niet toen de jankende sirene van de politieauto de middaglucht doorkliefde. Eric verdween zonder te kijken of ze achter hem aan kwam, maar Ellen werd zo extatisch meegesleurd op een golf van adrenaline dat ze niets in de gaten had. Pas toen ze, onder de motorolie en het zweet, door krachtige handen werd weggetrokken en in de boeien geslagen zag ze een paar woedende ogen die zich in de hare boorden. De eigenaar van de paarse Bentley.

‘Ik zou het zo weer doen,’ zei ze met zachte stem.

En dat gevoel had ze nog steeds terwijl haar pen boven het vakje met NAAM op het formulier voor haar hing. Ellen hoopte dat Eric misschien de waarheid boven tafel zou weten te krijgen als zij voor langere tijd werd opgesloten, maar ze wist dat zijn situatie precair was. Hij moest voor zijn jongere broertje Archie zorgen en zijn werkgever had zo veel macht. Hij zou er goed aan doen zich gedeisd te houden. Ze kende zijn toekomst.

Ze kende de toekomst van hen allemaal.

Ten slotte liet ze de pen het papier voor haar vinden en schreef ze een naam op in nette, duidelijke letters. De naam die ze de rest van haar leven zou meedragen.

Peony Lane.

Aan de rand van Castle Knoll, heden

Peony Lane ging normaal gesproken nooit lopend naar het dorp; het was ver voor iemand van haar leeftijd. Maar toen de bus die haar van haar huis over de meanderende landwegen naar Castle Knoll bracht onverwacht drie haltes te vroeg met pech bleef staan, kreeg ze het onaangename gevoel dat haar iets onvermijdelijks wachtte.

Ze kon het niet goed plaatsen; welk van haar voorgevoelens viel er op z’n plek? De aparte manier waarop ze greep kreeg op beelden en woorden, er in gedachten zachtjes in

kneep alsof het sinaasappelen in de supermarkt waren, en ze dan aan anderen als hun toekomstvoorspelling toebedeelde. Het was een vaag, onduidelijk talent.

Ze stond in de berm op het natte gras en keek naar het pad dat langs de oude pub, het benzinestation en de ene na de andere rij nieuwe huizen liep tot het uiteindelijk in Castle Knoll eindigde. Spookbeelden uit het verleden drongen zich aan haar op, maar ze trok haar geruite sjaal strakker om haar schouders. Ze was fit genoeg, dus dwong ze zichzelf toch maar die kant op te lopen.

In minder dan geen tijd kwam ze bij de vervallen pub, waaraan al een aantal jaren een muur ontbrak die was vervangen door ontoereikende spaanplaat, die nu verweerd en kromgetrokken was en vol graffiti zat.

Haar gevoel van onbehagen nam toe toen ze opeens een kreunend geluid uit het hout van de oude pub hoorde komen. Het was de enige waarschuwing die het oude gebouw gaf voordat er dakleien van het dak gleden en massaal op de grond vielen als bovenmaatse afgebroken tanden uit een witgekalkte stenen kaak. Ze bleef er drie meter vandaan staan en liep een paar passen naar achteren toen ze een balk hoorde kraken en het dak met alles wat er nog op lag naar binnen viel. De voorgevel van de pub stortte in alsof die altijd al uit gruis had bestaan dat op zijn plaats werd gehouden door een oude verflaag. Er brak geen glas – na al die jaren zaten er geen ruiten meer in de sponningen – maar de voordeur versplinterde voordat hij werd begraven onder het puin van de muren.

De spookbeelden uit haar verleden namen in omvang toe toen ze zag wat er binnen stond. De kleur van de auto was niet te zien onder de lagen stof, dakleien en puin, maar de vorm was onmiskenbaar. Die oude Bentley stond op haar te wachten, een vreselijk verwrongen wrak sinds het ongeval dat vele jaren tevoren een einde had gemaakt aan het leven van drie mensen.

En op dat moment wist ze dat ze het mis had gehad. Tientallen jaren geleden had ze een voorspelling gedaan en pas nu was duidelijk geworden dat ze zich had vergist.

Enkele minuten gingen voorbij, toen zag ze iemand naar het wrak toe lopen die op het lawaai van de instortende muren van de pub was afgekomen. Ze had zich zorgen moeten maken of iemand haar zou zien terwijl ze daar stond te staren, maar er speelden te veel heftige gedachten door haar hoofd om daaraan te denken.

Ze snoof, klemde haar kaken op elkaar en knikte naar het wrak. ‘Genoeg geweest,’ zei ze.

Toen vervolgde ze haar weg, nu iets sneller omdat haar bestemming was veranderd.

1 november

De herfst heeft zo plotseling zijn intrede gedaan in Castle Knoll dat het is alsof de elementen tijdens mijn slaap het landschap opnieuw hebben ingericht; het lijkt op een decorwisseling tijdens een theatervoorstelling. Ik ben zo gewend aan het druilerige Londense weer bij de wisseling van de seizoenen dat deze plotselinge explosie van kleur maakt dat ik me snel aankleed en naar buiten ren, als een kind dat op kerstochtend de ogen opent en sneeuw ziet.

Ik houd alleen even in om koffie te zetten, maar die zit in een mum van tijd in een thermosfles. Mijn uitrusting bestaat uit een oversized Fair Isle-trui en een paar nog niet goed ingelopen rubberlaarzen en ik ben vastbesloten die vandaag flink modderig te laten worden. Niets straalt 'ik doe vandaag alsof ik een buitenmens ben' zozeer uit als een paar rubberlaarzen die volledig vrij zijn van modderspetters, en ik moet de laatste tijd mijn uiterste best te doen om de plaatselijke bevolking (en mezelf) ervan te overtuigen dat mijn rol als erfgename van een landgoed niet zomaar een spelletje voor me is.

Wat niet helpt is dat al mijn zakken uitpuilen van allerlei nutteloos spul uit de natuur – ik kan het niet laten om elke eikel en glanzende kastanje die ik zie liggen op te rapen – iets wat mensen die al hun leven lang in Castle Knoll wonen nooit zullen doen, tenzij ze jonger dan tien zijn. Vanochtend adem ik de aardse geur van bederf in die in de lucht hangt tijdens mijn wandeling en ik hoop enige inspiratie op te doen voor mijn schrijfwerk. Nevelwolken in de tuinen met de belofte van een frisse, heldere dag.

Ik zeg voortdurend tegen mezelf dat het landleven goed bij me past. Dat het stimulerend werkt op de schrijver in me en dat ik eindelijk mijn plek heb gevonden. De meeste dagen weet ik die mantra mijn hele wandeling van landgoed Gravesdown naar het dorp vol te houden. Ik zeg tegen mezelf dat de sfeer in de pub waar ik schrijf perfect is om ideeën te ontwikkelen voor nieuwe moordverhalen. Het is er schemerig, het dak lekt en het is er een komen en gaan van vreemde types.

Elke dag ga ik in de Dead Witch op mijn vaste stoel bij het haardvuur zitten en neem ik het menu door met de geruststellende zekerheid van iemand met een bankrekening die onlangs met zo'n veertig miljoen pond is uitgedijd.

En meestal geloof ik het als ik tegen mezelf zeg dat uit de krabbeltjes die ik net heb gezet mettertijd vanzelf iets geweldigs zal voortkomen. Meestal.

Vandaag is het niet zo'n dag.

Algauw tijdens mijn wandeling door de nevel verandert mijn tred in gestamp; dat komt doordat mijn nieuwe rubberlaarzen stijf zijn en niet lekker zitten. Mijn gretigheid van die ochtend was in een mum van tijd omgeslagen in ongedurigheid, maar de omschakeling naar het landleven verloopt niet zo makkelijk als ik had verwacht. Niet na een heel leven in Londen, waar ik met mijn moeder de galeries afstruinde en leefde op boterhammen met kaas. Gek genoeg mis ik die boterhammen met kaas. Niet dat vreselijke, goedkope witbrood of die fluorescerende mosterd zelf; ik denk dat ik gewoon mis wie ik was toen ik ze at.

Het grootste probleem is het huis. Gravesdown Hall was van de zomer veel warmer – en dan bedoel ik niet alleen de temperatuur in huis. Het hoogzomerse licht stroomde continu door het ruitvormige glas in lood in de hoge ramen en veranderde de vloer in een caleidoscoop. De tuinen waren een kunstwerk, en hoewel ik de hoveniers van tante Frances in dienst heb gehouden, heeft haar oude tuinman Archie Foyle zijn hobby opgegeven, die erin bestond de enorme hagen aan weerszijden van de oprijlaan in kunstige vormen te snoeien. Nu zijn gefluit en zijn eindeloze geklets niet meer te horen zijn lijkt het buiten erg leeg.

In augustus was Gravesdown Hall een raadselachtig landhuis vol mysteries, vol gevaar, net genoeg om te zorgen dat ik me springlevend voelde, en wat het belangrijkste was: vol mensen. Archies dochter Beth, die altijd voor mijn oudtante Frances kookte, kwam vaak langs om iets te bakken terwijl we met z'n allen bezig waren de moord op oudtante Frances te onderzoeken. Een moord die trouwens in 1965 was voorspeld door een waarzegster genaamd Peony Lane en die Frances haar leven lang uit alle macht had geprobeerd te voorkomen. Tevergeefs, zo was gebleken. Ik heb geprobeerd Beth ertoe over te halen haar oude werkschema aan te houden, maar ze zegt dat het huis haar tegenwoordig verdrietig maakt.

Het zal wel inbeelding zijn, maar sinds ik landgoed Gravesdown heb geërfd denk ik dat de inwoners van Castle Knoll me met de nek aankijken. Dit is een klein plaatsje; als je veel buiten loopt, zoals ik de laatste tijd, kom je iedereen tegen. Als er dus mensen zijn die je nooit ziet... heb je grote kans dat ze je uit de weg gaan.

Ik draai de dop van mijn thermosfles en neem een gloeiend heet slokje van de inhoud terwijl ik me afvraag of het alleen komt doordat ik hier nog steeds een buitenstaander ben. Want reken maar dat het bericht dat Frances een hele kamer vol dossiers met dorpsgeheimen bezat de ronde heeft gedaan, toen ik de moord op mijn oudtante eenmaal had opgelost.

Laatst bedacht ik nog hoe vaak ik niet door het dorp was gewandeld en probeerde een praatje te maken met de postbode of de mensen achter de bar van de Dead Witch, met als enige respons een strakke glimlach. Ze vragen zich duidelijk af hoeveel van hun geheimen tante Frances had vergaard en hoever ik gevorderd ben met lezen.

Mijn gedachten dwalen weer af naar het huis en opnieuw vraag ik me af of ik er goed aan doe te blijven. Nu de herfst zijn kille armen om het landgoed heeft geslagen, merk ik dat de zon minder caleidoscopische beelden op de vloer legt en dat de tuin is veranderd van een plek waar de rozen je welkom heten in een verzameling doornige takken met lange schaduwen. 's Avonds, als ik weet dat ik de enige ben in dit enorme huis met zijn zeventien slaapkamers, een bibliotheek, drie salons, een aparte eetkamer, een serre en een keuken ter grootte van een compleet Londens appartement, krijg ik het gevoel dat ik niets liever wil dan mam met haar harde muziek en een goedkope boterham met kaas.

Mijn voeten hebben me tot aan de rand van de tuinen gebracht en als ik door de barokke smeedijzeren poort loop naar de grazige weiden langs de rand van het beboste deel van het landgoed, zie ik een gedaante opdoemen in de ochtendnevel. Ik knijp mijn ogen even tot spleetjes om beter te kunnen zien en vraag me af of een van de paarden van de naburige Foyle Farms was losgebroken. De onduidelijke gestalte beweegt zich sjokkend voort, maar als ze dichterbij komt, kan ik de vorm van opgetrokken schouders en de Schotse ruit van een wollen sjaal onderscheiden.

'Hallo?' roep ik. Strikt genomen is dit privéterrein, maar dat weerhoudt de plaatselijke bevolking er niet van eroverheen te lopen. De gestalte antwoordt niet, maar als ze ten slotte uit de vochtige nevelslierten stapt, zie ik een nogal opvallende bejaarde vrouw voor me. Ze heeft lang, spierwit haar dat ze in een dikke vlecht rond haar hoofd draagt. Ze loopt alleen vanwege de kou ineengedoken, want zodra haar blik de mijne kruist recht ze haar schouders. Zo te zien is ze eind zeventig, begin tachtig, maar ze lijkt iemand die zich haar leven lang om haar gezondheid heeft bekommerd. Door haar houding rijst bij mij het vermoeden dat haar yogatechniek stukken beter is dan de mijne.

Ik open mijn mond om haar er vriendelijk op te wijzen dat ze zich eigenlijk op privéterrein bevindt, maar besef dan dat ik zo eenzaam ben dat ik haar graag zal uitnodigen met me op te lopen, als ze een aardig mens is. Ze knikt me kort toe en haar blik is merkwaardig... wijs. Het is eigenlijk niet anders te omschrijven. Als ik haar in de ogen kijk is het alsof ik door de tijd reis. Haar ogen zijn lichtgroen en ik bespeur bruine spikkeltjes in haar irissen. Ik heb nooit eerder iemand met zulke irissen gezien en het is alsof ik naar iets zeldzaams kijk, een ongeslepen smaragd of een goudader in een gewoon stukje steen.

'Ik wist wel dat ik je hier zou vinden, Annie Adams,' zegt ze. Haar stem heeft een honingachtige textuur, stroperig en vol, met toch iets scherp erin. Als een vleugje sterke whisky dat het zoet in balans brengt. Ik zie dat ze dikke zilveren ringen aan al haar magere vingers draagt, sommige met turkoois of amber erin, andere met glanzende ammonieten of

heel kleine blaadjes gevangen in hars. Ik vang een glimp op van veel zilveren kettinkjes als ze de geruite sjaal strakker om haar hals trekt en ik vermoed dat ze aan elk ervan heel wat interessants heeft hangen.

‘Ik...’ Mijn stem stukt en ik probeer het opnieuw. ‘Kennen wij elkaar?’ vraag ik. In oktober had ik het hele dorp uitgenodigd voor tante Frances’ begrafenis, dus het is mogelijk dat we kennis hebben gemaakt en ik dat gewoon ben vergeten. Mogelijk, maar onwaarschijnlijk.

‘Ik heb een toekomstvoorspelling voor je, maar je zult die niet willen horen,’ zegt ze.

Ik voel mijn adem uit mijn longen stromen als ik beseft wie dit is.

Dit is Peony Lane. De beroemde waarzegster, degene die een ingewikkelde reeks gebeurtenissen in het leven van oudtante Frances en het mijne in gang heeft gezet. Haar voorspelling in 1965 dat Frances, die toen zeventien was, vermoord zou worden heeft er uiteindelijk toe geleid dat ik nu de eigenares van het landgoed Gravesdown ben.

‘Daar hebt u helemaal gelijk in,’ zeg ik. ‘Als ik op een vreselijke manier aan mijn einde kom, wil ik dat niet weten.’ Maar ik ben niet bang, niet echt. Ik ben gefascineerd. Deze vrouw heeft dat effect waarschijnlijk op iedereen; ik stel me voor dat het verklaart hoe ze al die jaren in haar onderhoud heeft weten te voorzien.

Ze glimlacht me breed toe en haar glimlach is niet kwaadaardig maar begripvol. ‘Je weet dus wel wie ik ben,’ zegt ze. ‘Maak je geen zorgen, ik vertel je niets tenzij je me erom vraagt.’

Ik zeg niets terug, want hoewel ze onmiddellijk mijn belangstelling heeft gewekt, is Peony Lane zo’n prominent personage in de verhalen rond Gravesdown Hall dat het is alsof ik iemand heb ontmoet die net uit een sprookje is gestapt. Bovendien, wat kun je zeggen tegen een vrouw die al eens een lugubere voorspelling heeft geuit – en nog gelijk heeft gekregen ook?

‘Als een voorspelling op zo’n heftige en afschuwelijke manier uitkomt als die voor Frances kan ik intimiderend overkomen bij een gesprekspartner. Maar wees niet bezorgd, ik beschouw het als onethisch om iemand die dat niet wil de toekomst te voorspellen. Of het nu om de persoon zelf gaat of niet. Maar jij...’ Ze laat een pauze vallen en haar blik schiet naar het huis achter me. ‘Je zult gaan beseffen dat je die voorspelling nodig hebt en dan kom je erom vragen. Ik hoop alleen dat je op tijd komt.’

‘Nou, dat is... cryptisch,’ zeg ik langzaam. ‘Maar ik vermoed dat cryptisch uw handelsmerk is, of niet soms?’ Ik lach nerveus en besef bij het zien van haar neutrale gezichtsuitdrukking dat ik vanochtend niet bijzonder grappig ben.

Ze schenkt me een strak glimlachje. ‘Je moet het leven en de dood van Olivia Gravesdown onderzoeken,’ zegt ze. ‘Frances heeft wel een dossier over haar.’

‘Wie is Olivia Gravesdown?’ vraag ik. ‘En waarom moet ik een onderzoek naar haar instellen?’

‘Olivia’s echtgenoot, Edmund Gravesdown, was de erfgenaam van het familiefortuin voordat ze beiden zo tragisch door een verkeersongeluk om het leven kwamen,’ zegt Peony. ‘Samen met Lord Harry Gravesdown, Edmunds vader. En je moet een onderzoek naar haar dood instellen omdat ik denk dat iemand haar mogelijk heeft vermoord. Ik ben er niet zeker van, maar... Frances heeft er misschien informatie over, over dat ongeval. Ze was er jaren geleden door geobsedeerd.’

‘Wacht eens, hoe kon iemand Olivia hebben vermoord als het algemeen bekend is dat ze is overleden bij een auto-ongeluk?’ Ergens weet ik dat ze zomaar een verhaaltje zou kunnen opdissen met het doel mijn belangstelling te wekken. Maar na de zomer die ik net achter de rug heb houd ik alle opties open.

Peony Lane zegt niets, ze kijkt me alleen maar verontrustend uitdrukkingloos aan.

‘Het auto-ongeluk van de Gravesdowns,’ zeg ik peinzend. ‘Dat verhaal ken ik.’ Mijn brein flitst langs feiten die ik alleen terloops ben tegengekomen tijdens mijn onderzoek naar het verleden van Frances. ‘Lord Gravesdown senior zat in een auto die bestuurd werd door zijn oudste zoon. De vrouw van zijn zoon was er ook bij en de auto vloog uit de bocht en reed op volle snelheid tegen een boom, waarbij ze alle drie om het leven kwamen.’

‘Misschien moet je ook mijn dossier maar opzoeken,’ zegt Peony. Haar hand gaat nonchalant naar haar kin alsof ze aan iets denkt, maar dan aan iets van gering belang, zoals wie er binnenkort jarig is of waar ze naartoe op vakantie zal gaan. Niet alsof haar gedachten bij zo’n tragedie zijn.

‘Heeft tante Frances dan een dossier over u?’ Ik verberg mijn verbazing niet, want ik heb het idee dat, als er een dossier over Peony Lane bestond, ik het gevonden zou hebben tijdens mijn onderzoek naar de moord op Frances. De voorspelling van de moord op haar was Frances’ hele leven gaan beheersen en enig inzicht in de vrouw die haar had uitgesproken, had me misschien kunnen helpen begrijpen waarom Frances er zo sterk in had geloofd.

‘Natuurlijk heeft ze dat!’ Peony schiet in de lach alsof het dwaas van me was daaraan te twijfelen. ‘Een speurneus als Frances? Het heeft even geduurd tot ze me had opgespoord.’

Maar toen ze eenmaal bij me voor de deur stond was het absoluut onmogelijk om haar uit mijn leven te bannen. Ze wilde álles over me weten. Hoe mijn gave werkt, of ik al dan niet een bedriegster was – alles om zich aan dat noodlot te kunnen ontworstelen.’

‘Dat klinkt inderdaad als tante Frances,’ zeg ik. ‘Ik bedoel, als de Frances die ik heb leren kennen door haar schrijfsels,’ voeg ik er haastig aan toe. ‘Want ik heb haar nooit zelf kunnen ontmoeten.’

‘Nou, toen ze mij eenmaal had ontmoet werd ze zich bewust van een heel web van leugens. En ze zou niet rusten tot ze ze allemaal had ontrafeld en ze hoopte dat ze mij en passant zou kunnen ontmaskeren.’

‘En heeft ze dat gedaan?’ Ik trek een wenkbrauw op. Ik ben altijd vrij sceptisch geweest als het om waarzegsters ging. Maar mijn overtuigingen zijn de laatste tijd enigszins onderuitgehaald en ik heb niet echt de tijd genomen om te bedenken wat mijn huidige standpunt is. Gedurende het verloop van mijn onderzoek afgelopen zomer heb ik niet één keer geprobeerd te bepalen of ik in tante Frances’ voorspelling geloofde. Het volstond dat ze er zelf in geloofde, en ik dacht dat mijn gevoelens op dat punt, welke richting ze ook op gingen, mijn onderzoek zouden kunnen beïnvloeden.

‘Ze heeft me niet publiekelijk als bedrieger ontmaskerd omdat ik er geen ben,’ zegt Peony afgemeten. ‘Maar interessant genoeg heeft ze ook niet openbaar gemaakt wat ze verder over me heeft ontdekt. Ik ben er nooit achter gekomen waarom niet. Maar jij...’ Ze wijst nadrukkelijk naar me en ik merk dat ik een stap naar achteren zet. ‘Jij moet wat spoorwerk verrichten. Begin met Olivia Gravesdown. Frances ordende haar dossiers alfabetisch op soort geheim, dus probeer de O van ontrouw. Of misschien de B van bedrog. Ik ben oprecht benieuwd of Frances dat hele verhaal kende.’

‘En wat is dat hele verhaal dan?’

Haar gezicht rimpelt als ze me een glimlachje schenkt. ‘Zelfs ik weet er niet alles van en het zou fijn zijn als je me hielp om de puzzel na al die jaren compleet te maken.’ Ze steekt haar hand uit, pakt de mijne en knijpt er kort in voordat ze hem laat vallen. ‘We hebben heel wat te bespreken. En Archie Foyle heeft iets wat jij nodig zult hebben. Je bent al halverwege Foyle Farms; waarom ga je niet even bij hem langs?’

Eigenlijk zou ik alles wat die vreemde vrouw zegt van me af moeten laten glijden. Maar er is zo veel in mijn wereldje dat voor mijn gevoel niet helemaal goed zit. Ik woon in een dorp waar ik niet echt word geaccepteerd, in mijn eentje in een groot huis dat ik misschien niet verdient, en deze vrouw is daar in feite de oorzaak van. Ik voel opeens mijn hart in mijn keel kloppen als het me begint te dagen dat dit precies is waar ik behoefte aan heb.

Nog een mysterie, iets nieuws om mijn brein mee aan het werk te zetten. Mijn eigen schrijfwerk heeft me niet voldoende elan opgeleverd. Ik heb mijn ritme als schrijver nog niet gevonden en ik heb grote moeite om mezelf te motiveren het te zoeken.

Maar dit? Ik ben nu al bezig elk woord dat Peony zegt in mijn geheugen te prenten, zodat ik het later kan opschrijven in een nieuw notitieboekje voor mijn nog te starten onderzoek.

‘Juist ja,’ zeg ik en ik probeer mijn stem evenwichtig te laten klinken. Het zou nogal lomp zijn om zichtbaar opgewonden te raken bij de gedachte de dood van drie mensen te onderzoeken. Peony lijkt opeens onrustig te worden en gaat van de ene voet op de andere staan; ze heeft haar ene hand in haar zak en houdt daar iets vast wat ik niet kan zien. Zonder nog iets te zeggen draait ze zich om en maakt aanstalten om de heuvel op te lopen, in de richting waar ik vandaan kwam.

‘Waar gaat u naartoe?’ vraag ik.

‘Ik heb dingen te doen,’ zegt ze. Ze haalt een stukje papier uit haar zak. ‘Frances heeft me het een en ander geleerd over hoe je het lot te slim af kunt zijn,’ zegt ze met een grijns.

‘Wat bedoelt u daarmee?’ roep ik gefrustreerd uit. Je kunt je cryptisch uitdrukken omdat dat bij je beroep hoort, maar dit is nodeloze eigenzinnigheid.

Haar glimlach wordt breder. ‘Laten we maar zien hoe goed je bent in het opdiepen van andermans geheimen. Je bent tenslotte Frances’ opvolgster. En als je toch bezig bent, kijk dan meteen in die dossiers of ze nog moordenaars op het spoor was die zich in ons midden schuilhouden.’

‘Wacht!’ roep ik haar na. ‘Er is geen dossier over moord. Als het er was, had ik het gevonden!’

Ze maakt een wegwijsgebaar en roept terug: ‘Dan moet je beter zoeken!’ En dan is ze verdwenen, opgeslokt door de nevel alsof ze er nooit echt is geweest.